

[Freddy Madsen.]

måske ikke vejer tungt i det samlede billede, så er det i hvert fald et område, hvor der kunne opnås besparelser både i kraft af, at man er i stand til at spare udenlandsk valuta til de beklædningsindkøb, man gør, men naturligvis også ved, at staten kunne spare betydelige midler ved udbetaling af understøttelse. Jeg skal bare nævne et enkelt eksempel. I sidste måned udbetalte alene syerskernes fagforening i Århus, der har 1.300 medlemmer, i alt 848.000 kr., altså en lille mill. kr., i understøttelse. Man kunne her få dobbelt virkning ud af det: både spare staten for penge og samtidig spare valuta. Jeg vil bare lige bemærke, at vi tidligere — under den forrige regering — har haft en form for importregulering, så tanken burde altså ikke være fremmed.

Finansministeren (Anders Andersen):

Da handelsministeren er bortrejst, skal jeg tillade mig på hans vegne at besvare det stillede spørgsmål.

I de første 4 måneder af 1974 importerede vi beklædningsvarer for 448 mill. kr. og eksporterede i samme periode for 341 mill. kr. Mens importen er steget betragteligt i forhold til 1973, vel nok væsentligt på grund af prisstigninger, har eksporten på det nærmeste været stagnerende. Denne udvikling har givet den danske beklædningsindustri problemer, hvilket også har givet sig udtryk i en stigende ledighed, som hr. Freddy Madsen omtalte.

Regeringen mener imidlertid ikke, at en importregulering på beklædningsområdet vil være den rigtige vej. Griber Danmark til denne udvej, kan resultatet blive tilsvarende foranstaltninger i andre lande rettet mod vores eksport af beklædningsvarer. Man må her være opmærksom på, at en væsentlig del af vores eksport går til andre industrilande, mens en ikke uvæsentlig del af vor import, ca. 1/3, kommer fra udviklingslandene, og importen fra disse lande, som måske nok er den hårdeste belastning for den danske produktion, vil vi fra regeringens side nødig lægge hindringer i vejen for.

Også hensynet til de danske forbrugere taler mod importrestriktioner, som jo kun kan få den tilsigtede virkning i det omfang, at de kan løfte priserne på det danske mar-

ked. En prisstigning på dette vigtige forbrugerområde vil regeringen også være betænkelig ved.

I en økonomisk situation som den, der råder i øjeblikket ude i verden, må vi nok sige, at det ville være dobbelt farligt og uheldigt, om man fra dansk side satte sig ud over de igangværende internationale bestræbelser på at forhindre, at de betalingsbalanceproblemer, der fulgte i oliekrisisens kølvand, resulterer i et tilbagefald til restriktioner i den internationale samhandel.

Danmark ville måske være det land, der led størst skade ved en sådan udvikling.

Jeg må derfor besvare spørgsmålet derhen, at regeringen af disse grunde ikke har planer om importbegrænsning på beklædningsområdet.

Beklædningsindustriens problemer må løses i international sammenhæng. Både inden for GATT og EF er man opmærksom på disse problemer, som har skabt vanskeligheder for beklædningsindustrien også i en række andre lande.

Inden for EF forberedes drøftelser med de vigtigste tekstileksporterende lande, og under de videre drøftelser vil man fra dansk side selvsagt bestræbe sig for, at også den danske beklædningsindustri's interesser varetages på bedst mulig måde.

Freddy Madsen (DKP):

Nu er der jo næppe noget overraskende i, at vi og regeringen har en forskellig opfattelse af — hvad skal man sige? — de principielle betragtninger om, hvad man skal gøre med hensyn til valutabalancen. Deri ligger også, at vi ikke kan acceptere den indstilling, at Danmark ikke på forskellige områder skal regulere sin import. Vi tror nemlig ikke, at det lader sig gøre, uden at det i urimelig grad går ud over almindelige mennesker, at regulere spørgsmålet om betalingsbalancen, medmindre man vil foretage direkte indgreb på nogle af de områder, hvor vi helt urimeligt importerer. Og netop i spørgsmålet om Danmarks valutaproblem, dér er et dobbeltproblem. Det er dels spørgsmålet om, at vi kan øge vores eksport, men det er efter min mening også i høj grad med de knappe råstofressourcer, vi har, et spørgsmål om, at vi på de områder, hvor vi selv har et betydeligt hjemmemarkedsforbrug, også udnytter de muligheder, der faktisk findes for på disse